

Πώς η Goldman Sachs οργάνωσε την ελληνική χρεοκοπία!!

Βρώμικο ρόλο παίζει η τράπεζα Γκόλντμαν Ζακς στην επιχείρηση «χρεοκοπία της Ελλάδας» από τη θέση του κύριου συμβούλου επί σειρά ετών των ελληνικών κυβερνήσεων σε θέματα χρέους και ιδιωτικοποιήσεων, όπως γράφει ο Κόσμος του Επενδυτή.

Με το ένα χέρι, η τράπεζα κερδίζει δισεκατομμύρια από τις “συμβουλές” της και τη διαχείριση του χρέους. Με το άλλο, παίζει στην αγορά CDS ποντάροντας στη **χρεοκοπία της Ελλάδας**, σε στενή συνεργασία με το κερδοσκοπικό χετζ φαντ Πόλσον, που κέρδισε του κόσμου τα λεφτά στην κρίση του 2008.

Η Γκόλντμαν φροντίζει ταυτόχρονα να υπονομεύει την ελληνική αξιοπιστία, τινάζοντας στον αέρα τα ελληνικά επιτόκια και οδηγώντας τη χώρα στον γκρεμό.

Αν δεν **χρεοκοπήσει η Ελλάδα** κερδίζει από τα αυξημένα επιτόκια, αν χρεοκοπήσει κερδίζει από τη χρεοκοπία. Κερδίζει στήνοντας τη φούσκα, κερδίζει και ξεφουσκώνοντας τη φούσκα, πιστή στην αρχή “άρπαξε το τσεκ πριν σκάσει το καρπούζι”.

Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα καρπούζι. Η τράπεζα το παρουσιάζει ως υπαρκτό, κερδίζει από την πώλησή του και το αφήνει να σκάσει πριν το πάρει στα χέρια του ο αγοραστής. Δεν είναι πρώτη φορά που το κάνει, είναι η πάγια μέθοδός της, χάρη στην οποία κυριάρχησε στην παγκόσμια χρηματοπιστωτική αγορά, εξοντώνοντας τους ανταγωνιστές. Η Γκόλντμαν γιγαντώνεται απομυζώντας τους πελάτες-θύματα, γι’ αυτό την ονόμασε βαμπίρ η Λιμπερασιόν.

Τα ίχνη της εντοπίζονται πίσω από όλες τις φούσκες και οικονομικές καταστροφές (κερδοσκοπία πετρελαίου, μετοχών υψηλής τεχνολογίας κ.ο.κ.).

Η τράπεζα πρωταγωνίστησε στα σάπια στεγαστικά δάνεια, οδηγώντας στην καταστροφή του 2008. Τότε, οι τραπεζίτες ανάγκασαν τις κυβερνήσεις να ξοδέψουν 11.400 δισεκατομμύρια δολάρια (αν έχετε τρόπο να φαντασθείτε ένα τέτοιο ποσό) για να καλύψουν τις νομότυπες ή μη απάτες των τραπεζών.

Αφού σώθηκαν οι από τη χρεωκοπία, βγάζοντας μάλιστα και κάτι τις, οι τραπεζίτες επανήλθαν στα ίδια βάζοντας στο στόχαστρο ευάλωτα κράτη. Και δοκιμάζοντας το ευρώ, προτού κατοχυρωθεί ως παγκόσμιο αποθεματικό, υπονομεύοντας την αμερικανική κυριαρχία.

Η ΦΙΡΜΑ. Οι Αμερικανοί λατρεύουν τα παρατσούκλια. Τη CIA τη λένε «The Company» (Η Εταιρεία). Τη Μαφία «The Family» (Η Οικογένεια). Την **Goldman Sachs** «The Firm» (Η Φίρμα). Γκόλντμαν και Σαξ ήταν δύο Γερμανοεβραίοι μετανάστες. Ίδρυσαν την τράπεζα το 1869, αλλά δεν θα μπορούσαν ίσως να φανταστούν ότι θα γινόταν σήμερα η μεγαλύτερη στον κόσμο, αλλά και μια πραγματική, αν και αφανής, όσο μπορεί, υπερκυβέρνηση του κόσμου.

Η Γκόλντμαν δεν έχει απλώς καλές σχέσεις με την αμερικανική κυβέρνηση, είναι, σε μεγάλο βαθμό, η κυβέρνηση. Το μυστικό της επιτυχίας της; Έσπαγε πρώτη όλες τις κρατικές ρυθμίσεις και ηθικές δεοντολογίες, ποντάροντας και κερδίζοντας από την χρεωκοπία των πελατών της! Μπορούσε να το κάνει, γιατί είχε ανθρώπους της στην κυβέρνηση και την κεντρική τράπεζα των ΗΠΑ, σε ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, σε ευρωπαϊκές κεντρικές τράπεζες και την ίδια την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα.

Επηρεάζει καθοριστικά τις αποφάσεις που διαμορφώνουν την τραπεζική αγορά και τις ρυθμίσεις της.

Η αχαλίνωτη κερδοσκοπία της συνέβαλε στο Κραχ του 1929. "In God we Trust" γράφει κάθε δολλάριο, "In Goldman Sachs we Trust", παρέφρασε ο Τζων Κένεθ Γκαλμπρέιθ, που της αφιέρωσε ένα κεφάλαιο του βιβλίου του για την κρίση. Στις δεκαετίες του "κρατισμού" που ακολούθησαν, η Γκόλντμαν έγινε πιο προσεκτική, έφτιαξε το όνομά της και είχε μάλιστα μότο την "μακροπρόθεσμη απληστία". Διεύρυνε προσεκτικά την επιρροή της, διεισδύοντας σταδιακά και "φυτεύοντας" τους ανθρώπους της στα βασικά κέντρα οικονομικής εξουσίας ΗΠΑ και Ευρώπης, στις κυβερνήσεις και τις κεντρικές τράπεζες. Όσπου, οι σταδιακές "απελευθερώσεις" της αγοράς χρήματος πέρασαν το κρίσιμο σημείο, στα τελευταία χρόνια Κλίντον, με Υπουργό Οικονομικών τον Ρούμπιν, επιτρέποντας στην τράπεζα να παίξει άγρια το "μεγάλο παιχνίδι" της, την οικοδόμηση μιας παγκόσμιας "Αυτοκρατορίας του Χρήματος"

Η **Γκόλντμαν Σαξ** εκμεταλλεύθηκε τις "απελευθερώσεις" και την κατάργηση των περισσότερων φραγμών και ρυθμίσεων (που συχνά προκάλεσε η ίδια), συμπρωταγωνιστώντας στο στήσιμο της μιας φούσκας μετά την άλλη. Μπόρεσε να το κάνει, γιατί επηρέαζε με τους ανθρώπους της καθοριστικά την αμερικανική και ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική.

Η μεγάλη ευκαιρία της ήταν η κρίση του 2008. Πρωταγωνίστησε στον μπουμ των στεγαστικών δανείων προς αναξιόπιστους δανειολήπτες, μετά ανακάτεψε τα "τοξικά δάνεια" με υγιέστερα προϊόντα και τα πούλησε ως υγιή. Μετά κερδοσκοπήσε εις βάρος των αγοραστών των προϊόντων της στην δευτερογενή αγορά CDS, των ασφαλιστικών συμβολαίων έναντι αναξιόπιστων χρεών, επιταχύνοντας την κρίση. Από τη μια κέρδισε μεταπουλώντας στεγαστικά δάνεια, από την άλλη ποντάροντας και συμβάλλοντας στην καταστροφή των προϊόντων της. Κύριο εργαλείο της ήταν η αγορά CDS (Credit Default Swaps), δευτερογενών χρηματοπιστωτικών προϊόντων, ασφαλιστρων έναντι χρεωκοπίας, μια από τις πιο αδιαφανείς και πιο απορυθμισμένες. Τρεις τράπεζες ελέγχουν το 75% της αγοράς, Γκόλντμαν, J.P. Morgan και Ντώυτσε Μπανκ.

Όταν ξέσπασε η κρίση, η Γκόλντμαν χρησιμοποίησε τον άνθρωπό της στην κυβέρνηση, τον Υπουργό Οικονομικών Πόλσον για να αποτρέψει κάθε συνδρομή στις τράπεζες, οδηγώντας στη χρεωκοπία τον κύριο ανταγωνιστή της, τη Λήμαν Μπράδερς. Όταν η Λήμαν χρεωκόπησε, ο Πόλσον άλλαξε αμέσως ρότα και έσπευσε να διασώσει τις υπό χρεωκοπία τράπεζες. Η Γκόλντμαν όχι μόνο απηλλάγη του κύριου ανταγωνιστή, αλλά και κέρδισε 13 δις δολλάρια από το σχέδιο σωτηρίας. (Μια εκπληκτική έρευνα για την Γκόλντμαν Ζακς δημοσιεύεται στο περιοδικό "Τετράδια", τεύχος 57-58, των εκδόσεων "Στοχαστής"). Σε αυτή την "τράπεζα που τρομάζει", κατά την έκφραση της Λιμπερασιόν, ανέθεσαν διαδοχικές ελληνικές κυβερνήσεις, μετά το 1998, σημαντικό μέρος της διαχείρισης του ελληνικού χρέους και της εμπιστεύτηκαν το μέλλον του ελληνικού λαού.

Η Γκόλντμαν Ζακς είναι παντού. Η φράση ανήκει στον Ματ Ταιμπι, ερευνητή δημοσιογράφο, που υπογράφει μια μεγάλη έρευνα για την Γκόλντμαν στο περιοδικό Rolling Stone. Η μέθοδος της Φίρμας είναι ο ... εισοδισμός, τόσο επιτυχής που η τράπεζα απέκτησε και δεύτερο παρατσούκλι, αφού την ονομάζουν και "κυβέρνηση Ζακς". Επιλέγει στελέχη της, τα κάνει εκατομμυριούχους και μετά τους ...,βρίσκει δουλειά στις κεντρικότερες θέσεις του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος. Ιδού μερικά από τα αστέρια του διεθνούς δικτύου της:

- Mario Draghi. Υπεύθυνος ιδιωτικοποιήσεων στην Ιταλία (1991-2001), αντιπρόεδρος Ευρώπης της **Goldman Sachs** (2001-2006), Διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας της Ιταλίας, υποψήφιος για τη θέση του Προέδρου της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας

- Otmar Issing. Επικεφαλής οικονομολόγος και αρχιτέκτονας της νομισματικής στρατηγικής της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας (1998-06), διεθνής σύμβουλος της Goldman Sachs, Πρόεδρος του Center for Financial Studies στο Πανεπιστήμιο της Φρανκφούρτης. Με πρόσφατο άρθρο του στους Financial Times συγχαίρει τους Ευρωπαίους ηγέτες για τη σθεναρή αντίστασή τους στην καταστροφική, όπως την χαρακτηρίζει, ιδέα μιας ευρωπαϊκής βοήθειας στην Ελλάδα. Η εφημερίδα αναφέρει όλες τις ιδιότητες του αρθρογράφου, πλην αυτής του συμβούλου της Goldman Sachs.

- Lloyd Blankfein. Πρόεδρος και Γενικός Διευθυντής της Goldman Sachs. Ο χειρότερος Πρόεδρος και Γενικός Διευθυντής του 2009 κατά το Forbes, πρόσωπο της χρονιάς κατά τους Financial Times. Ετήσια αμοιβή 53 εκατομμύρια δολάρια.

- Henry Paulson. Μετά από 30 χρόνια στη Φίρμα, έγινε Υπουργός Οικονομικών του Μπους. Lawrence Summers. Σύμβουλος του Κλίντον, του Μπους και του Ομπάμα. Αρχιτέκτονας της φιλελευθεροποίησης του χρηματοπιστωτικού τομέα. Προστατευόμενος του Ρούμπιν, βετεράνου της Φίρμας Dan Jester. Στην κυβέρνηση Ομπάμα. Αναμείχθηκε στη διάσωση της AIG, όπου ένα μεγάλο μέρος από το κεφάλαιο που δαπανήθηκε κατέληξε στην Goldman Sachs

Η επιχείρηση “**Χρεοκοπία της Ελλάδας**”. Το 1998 η ελληνική κυβέρνηση έθεσε ως κύρια επιδίωξη την ένταξη στην ΟΝΕ. Τα νούμερα δεν έβγαιναν. Η Αθήνα θα μπορούσε ίσως να περιορίσει τη φοροδιαφυγή των μεσαίων-ανώτερων κοινωνικών στρωμάτων που δεν συνηθίζουν να πληρώνουν φόρους, αφήνοντας την στήριξη του κράτους στους μισθωτούς και συνταξιούχους (που ταυτόχρονα κατηγορούν ως ανεπρόκοπους). Θα μπορούσε να περιορίσει την παραοικονομία ή το κόστος της διαφθοράς. Θα μπορούσε να σκεφτεί άλλες αναπτυξιακές στρατηγικές. Προτίμησε τον εύκολο, αν και πανάκριβο, δρόμο, το μασκάρωμα του χρέους. Για να το κάνει απευθύνθηκε, σύμφωνα με τους New York Times και τη Wall Street Journal, στη διαβόητη **Goldman Sachs**. Για τη συνεργασία αυτή την εγκυβάζει τώρα και ζητά να πληροφορηθεί τι έγινε η Κομισιόν. Γράφει σε μια έρευνά του το γαλλικό Μαριάν:

“Για την πιο μεγάλη τράπεζα του κόσμου, η πατρίδα της δημοκρατίας μετετράπη σε αγελάδα προς άρμεγμα...” Όταν ο Γκάρι Κον προσγειώνεται στο αεροδρόμιο Ελευθέριος Βενιζέλος, το 2001, οι έλληνες αξιωματούχοι τον περιμένουν όπως τον Μεσσία... Ο Κώστας Σημίτης αποφασίζει να βάλει τον λύκο μέσα στο μαντρί”. Η Γκόλντμαν Σαχς, γράφει το περιοδικό, “διαφθείρει” την ελληνική κυβέρνηση “πείθοντάς” την ότι μπορεί με τα προϊόντα της να χρηματοδοτεί τις δαπάνες της. Η Γκόλντμαν βγάζει 300 εκατομμύρια δολάρια, για να κρύψει η ελληνική κυβέρνηση, όλο κι όλο, ένα δάνειο ενός δις. 30% εις βάρος του ελληνικού δημοσίου πάει το νταβατζηλίκι. Ο οίκος αξιολόγησης Μούντις καλύπτει την επιχείρηση αξιολογώντας με άριστα την Ελλάδα. Η ατιμωρησία οδηγεί σε μονιμοποίηση των πρακτικών. Το τελευταίο από αυτά τα προϊόντα είναι ο “Titlospe”, δάνειο 5,3 δις το 2009.

Με τη μέθοδο αυτή, η Αθήνα χρησιμοποίησε διάφορα δομημένα προϊόντα για να κρύψει το πραγματικό ύψος του χρέους επιτρέποντας στην Ελλάδα να εκπληρώσει τεχνικά, όχι όμως και ουσιαστικά, τα κριτήρια του Μάαστριχτ, πρακτική που άρχισε το 1998 και συνεχίστηκε μέχρι τις αρχές του 2009. Η Γκόλντμαν, η Εθνική Τράπεζα και η ελληνική κυβέρνηση δημιούργησαν ένα “νεφέλωμα” διεθνών εταιρειών που

ειδικεύτηκαν στην αγοραπωλησία ελληνικών τίτλων μετασχηματισμένων σε ιδιόμορφα, δομημένα προϊόντα.

“Όλα ήταν νόμιμα, υποστηρίζεται σήμερα. Και τα δάνεια στους άστεγους που ανατίναξαν το τραπεζικό σύστημα νόμιμα ήταν, δεν ήταν όμως προς το δημόσιο συμφέρον. Η φούσκα που δημιουργήθηκε είναι αυτή ακριβώς που σκάει σήμερα στα μούτρα μας, έχοντας οδηγήσει το ελληνικό κράτος στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Η Κομισιόν πάντως δεν έχει πεισθεί για τη νομιμότητα ορισμένων από τις διαδικασίες αυτές. Ένα από τα συνηθέστερα κόλπα της Γκόλντμαν είναι η έκδοση χρεωγράφων σε άλλο νόμισμα από μια χώρα και η εν συνεχεία χρήση swaps για κάλυψη από αλλαγές ισοτιμιών. Το κόλπο, που υποπτεύεται η Κομισιόν ότι έγινε και εξετάζει τη νομιμότητά του, αρχίζει από κει και πέρα, με την αυθαίρετη αλλαγή από την κυβέρνηση και την κεντρική τράπεζα της ισοτιμίας, χωρίς να το ανακοινώσει σε κανένα, σύμφωνα με το γαλλικό ρεπορτάζ. Με τον τρόπο αυτό, βελτιώνει την αξία του χρέους. Η δεύτερη μέθοδος είναι η πρόβλεψη μελλοντικών εξόδων.

Σύμφωνα με τη Λιμπερασιόν, η Γκόλντμαν πρότεινε στην κυβέρνηση της ΝΔ να προεξοφλήσει έσοδα των αεροδρομίων, “μειώνοντας” λογιστικά το χρέος κατά 0,5% του ΑΕΠ. Για την ωραία αυτή συμβουλή, ένα ακόμα λογιστικό τρικ, το ελληνικό κράτος πλήρωσε ένα ποσό 200-300 εκατομμυρίων ευρώ.

Το γεγονός ότι και άλλες ευρωπαϊκές χώρες προσέτρεξαν στη “δημιουργική λογιστική”, σε νομότυπες απάτες, δεν απαλλάσσει τους Έλληνες ιθύνοντες των ευθυνών τους, δείχνει όμως τον βαθμό διάβρωσης και εξάρτησης και άλλων Ευρωπαίων. Είναι πολύ δύσκολο επίσης να πιστέψουμε ότι Βρυξέλλες, Παρίσι και Φρανκφούρτη δεν ήξεραν και δεν άφησαν να γίνουν όλα αυτά, προφανώς αποβλέποντας σε μεγάλα πολιτικά-οικονομικά οφέλη. Η Φρανκφούρτη παίρνει κάθε χρόνο λεπτομερείς εκθέσεις της Τράπεζας της Ελλάδας. Γνωρίζει ακριβώς πόσο είναι το χρέος. Το ξέρανε και το Νοέμβριο, όταν η κυβέρνηση τους ανακοίνωσε ότι είναι διπλάσιο, όπως το ήξεραν και οι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης και οι τράπεζες, κάνανε όμως τους έκπληκτους. Η ευθύνη είναι μοιρασμένη, αλλά οι Έλληνες θα πληρώσουν τη νύφη.

Η υπόθεση δείχνει επίσης πόσο η Ευρώπη είναι υπονομευμένη εκ των έσω, αφού αναθέτει σε αμερικανικές τράπεζες τη διαχείριση των πιο σημαντικών πτυχών και ευάλωτων σημείων των οικονομικών της (όπως κάνει άλλωστε και στους τομείς προσωπικών δεδομένων, περιλαμβανομένων των τραπεζικών λογαριασμών και κάθε άλλης πληροφορίας που μεταφέρει στις αμερικανικές υπηρεσίες, δήθεν για την τρομοκρατία). Πρόσφατα, ο ευρωβουλευτής Νίκος Χουντής αποκάλυψε με ερώτησή του την αναγνώριση, σε κανονισμό της Κομισιόν, του ρόλου των τριων κυρίως αμερικανικών οίκων αξιολόγησης, την ίδια στιγμή που το αμερικανικό Κονγκρέσο τους καλεί να δώσουν εξηγήσεις!

Η Ελλάδα έκρυψε με τον τρόπο αυτό τα προβλήματα κάτω από το χαλί, ώσπου, στις αρχές του 2009, άρχισαν να έρχονται οι πληροφορίες από τη Γερμανία για κίνδυνο χρεωκοπίας της Ελλάδας (σχετικά δημοσιεύματα του Σπήγκελ και άρθρο του Κώστα Σημίτη στην Ημερησία). Τον Σεπτέμβριο 2009, με πρωτοβουλία της Γκόλντμαν και μεσολαβητή την εταιρεία Markit, συγκροτείται κονσόρτσιουμ 12 τραπεζών που δημιουργεί ειδικό ίντεξ στην αγορά CDS για την κάλυψη αυξημένου ρίσκου του χρέους Ελλάδας, Ισπανίας και Πορτογαλίας, εν αναμονή του κερδοσκοπικού παιχνιδιού (iTraxxSovX Western Europe). Πρόκειται κατ'ουσίαν για στοίχημα στη χρεωκοπία των τριων κρατών, που στήνει ο σύμβουλος μας.

Η Goldman γνωρίζει άριστα όλες τις πτυχές του ελληνικού χρέους. Γνωρίζει επίσης τι πρόκειται να γίνει, αφού η ίδια το ετοιμάζει. Τι κάνει; Περιμένει να περάσει ένας μήνας από τις εκλογές, να συνειδητοποιήσει η νέα κυβέρνηση το πρόβλημα που αντιμετωπίζει και στέλνει, σύμφωνα με τη Λιμπερασιόν, αντιπροσωπεία τραπεζιτών στην Αθήνα, υπό το No 2 της τράπεζας Γκάρι Κον. Γίνονται δύο συναντήσεις (έχουν γίνει και αρκετές άλλες στο εξωτερικό). Μία στο Υπουργείο Οικονομικών και μία στο ξενοδοχείο “Πεντελικόν” της Κηφισιάς. Προτείνουν ένα ακόμα χαριτωμένο προϊόν τους, σχεδιασμένο να στείλει στο μέλλον το κόστος του ΕΣΥ. Λίγο πριν σπρώξουν την Ελλάδα στην Καιάδα, ετοιμάζονται να της αρπάξουν κάτι ακόμα.

Η τελική επίθεση. Τον Δεκέμβριο, η επίθεση αρχίζει μέσω των οίκων αξιολόγησης που υποβαθμίζουν την ελληνική πιστοληπτική ικανότητα, παρόλο που γνώριζαν μια χαρά εδώ και καιρό την πραγματική κατάσταση. Η ελληνική αξιοπιστία πλήττεται από παντού. Η Goldman εξακολουθεί πάντως να βγάζει ένα “σκασμό λεφτά”, όπως με την έκδοση του δανείου της 25.1.2010. Ενώ συνεχίζει να κερδίζει από τη διαχείριση του χρέους, δεν περιμένει ούτε μια μέρα από την πώληση του δανείου και ξαναχτυπάει την Ελλάδα μέσω των Financial Times, προνομιακού εκφραστή και του Σίτι και της Κομισιόν (τέτοια είναι τα ευρωπαϊκά χάλια). Παίζοντας έτσι διπλό παιχνίδι και εις βάρος της Ελλάδας, και εις βάρος των άλλων πελατών της, αγοραστών του τελευταίου δανείου, που βλέπουν τα ελληνικά επιτόκια και spread να εκτινάσσονται αμέσως μετά.

Η λονδρέζικη εφημερίδα γράφει ότι η Αθήνα θέλει να δανειστεί από την Κίνα μέσω της Γκόλντμαν. Το δημοσίευμα προκαλεί αμέσως αύξηση του πρίμιου για το χρέος. Κανείς δεν πιστεύει ότι η εφημερίδα μπορούσε να δημοσιεύσει τέτοια είδηση, χωρίς να την επιβεβαιώσουν από την Γκόλντμαν. Κατ’ άλλους την είδηση την έδωσε η ίδια η Γκόλντμαν όταν πληροφορήθηκε (άραγε από ποιόν;) ότι ο Γ. Παπανδρέου σκέφτεται να προχωρήσει σε διακρατική συμφωνία με την Κίνα προκειμένου οι Ασιάτες της Cosco που έχουν πάρει το λιμάνι του Πειραιά να αναλάβουν ένα σημαντικό κομμάτι του δανεισμού της χώρας. Η τράπεζα δεν περιορίζεται φυσικά στα κέρδη από το ελληνικό χρέος. Κερδοσκοπεί αμέσως κατά του ευρώ, πιστή στην αρχή “αγοράζουμε στη φήμη και πουλάμε στο γεγονός”. Μεταξύ 26.1 και 2.2 οι αμερικανικές επενδυτικές τράπεζες και τα χετζ φαντ, μεταξύ των οποίων και η Γκόλντμαν, ρευστοποιούν συμβόλαια αξίας 5,5 δισεκατομμυρίων ευρώ, περισσότερα από τον Σεπτέμβριο του 2008, στο απόγειο της οικονομικής κρίσης.

Από την αγορά CDS, παίζοντας δηλαδή τη χρεωκοπία της Ελλάδας, η Γκόλντμαν υπολογίζεται ότι κέρδισε ένα έως τρία δισεκατομμύρια δολάρια. Οι χρηματιστές της Γουόλ Στρητ σφυρίζουν αδιάφορα, δηλώνοντας στους δημοσιογράφους: “η δουλειά μας είναι να βγάζουμε λεφτά, όχι να σκεφτόμαστε τι θα συμβεί στους Έλληνες πολίτες, δεν υπάρχει εξάλλου νόμος που να απαγορεύει να εκμεταλλευτείς τον μαλάκα” (δήλωση του Αμίτ Σαρκάρ, επικεφαλής αμερικανικού επενδυτικού ταμείου, Μαριαν, 20.2.2010)

Το διακύβευμα: υποδούλωση Ελλάδας, υποδούλωση Ευρώπης. Η Ελλάδα γίνεται προνομιακή δίοδος για τον έλεγχο της Ευρώπης και την εξασθένηση του ευρώ, προτού το ευρωπαϊκό νόμισμα καταστεί κύριο αποθεματικό. Επιδιώκεται επίσης να γίνει το νέο υπόδειγμα μιας Ευρώπης χωρίς κοινωνικό κράτος. Μέρκελ και Σαρκοζί άρχισαν να καταλαβαίνουν μόλις αυτό τον μήνα τι συμβαίνει και τις συνέπειες για την Ευρώπη και παραμένουν βασικά αμήχανοι, παρόλο που έχουν εύκολες λύσεις, που περιγράφουν αρκετά έντυπα, όπως έκδοση ευρωομολόγων ή αγορά από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα του ελληνικού χρέους, που θα τσάκιζε τα πόδια των κερδοσκόπων και θα τους ανάγκαζε να ξανασκεφτούν πολλές φορές πριν ξαναεπιτεθούν.

Βερολίνο όμως και Παρίσι παραμένουν δέσμιοι της ιδεολογίας και της αρχιτεκτονικής του ευρώ που τους εμποδίζει να αντιδράσουν με άλλο τρόπο, εκτός από το να απαιτούν περίπου την αυτοκτονία της ελληνικής κοινωνίας. Η Ευρώπη είναι εκ των ένδον υπονομευμένη, όπως αποδεικνύει η δραστηριότητα κατά της Ελλάδας της Ντώυτσε Μπανκ, της PNB Paribas, της Σοσιετέ Ζενεράλ και των ελβετικών τραπεζών στην αγορά CDS, αλλά και η στάση των αρμοδίων της Κομισιόν, των “ευρωπαϊών ηλιθίων”, όπως τους αποκαλούν οι Γάλλοι.

Η “παγκοσμιοποίηση” είναι φτιαγμένη από και για τους Αγγλοσάξωνες. Όσο για το ελληνικό ζήτημα μοιάζει για ορισμένα τουλάχιστο γαλλικά έντυπα μια μάχη μεταξύ δημοκρατίας και ολοκληρωτισμού, όπως υποδεικνύει η Λιμπερασιόν δημοσιεύοντας, δίπλα-δίπλα, τη φωτογραφία της Βουλής των Ελλήνων και του ουρανοξύστη **Goldman Sachs**, της μεγαλύτερης τράπεζας του κόσμου που χρησιμοποιεί όλη της τη δύναμη εναντίον μιας μικρής ευρωπαϊκής χώρας.

Υ.Γ. Το υπουργείο Οικονομικών έχει έτοιμη διάταξη με τη οποία μεταφέρει την ευθύνη των διαθεσίμων του Δημοσίου από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους στον Οργανισμό Διαχείρισης Δημόσιου Χρέους του οποίου διευθυντής είναι ο Π Χριστοδούλου. Ο ίδιος ήταν πριν δέκα χρόνια ο υπεύθυνος στην Εθνική για τη μεγάλη “μπίζνα” της απόκρυψης του χρέους μέσω των swaps και ο οποίος νωρίτερα ήταν στέλεχος της Goldman Sachs. **ΤΥΧΑΙΟ....δε νομίζω!!!**